

rende Følelser, indeholder vistnok yderligere Bevis for, at den er Mennekest uværdig, hvad en Straf dog aldrig bør være. Paa den anden Side bringes Delinquenten til at sætte en Værd i heltemodigen at lide Straffen, — det bliver endog en Værd for ham, at have udholdt en eller flere saadanne Executioner; han bringes endog til at broute af de mange „Lustinger“, han har faaet, uden at knye, som af Feltslag, hvort han med Værd har deeltaget. Den førstnævnte Ulempe finder ogsaa Sted med Hensyn til Livsstraffen; men dette hører jo netop til Ankeposterne mod denne Straf, og er en af Grundene, hvorfor man har anseet det tilraadeligt at unddrage den Offentligheden, hvilket atter har sin store Mislighed. Men er dog alt Dette ikke et Tegn paa hine Straffes Uhenftgsmæssighed?

Den engelske Forfatter af den oven citerede Afhandling siger: „Jeg mindes aldrig at have seet nogen Matros ytre den ringeste Afky for Tampen eller noget som helst Dulle om, at den maatte blive affattet i Marinen — — corporlige Straffe ansees ikke for værdende blandt dem, som snarest ville faae dem at føle“. Disse Argumenter reducere sig vel til den Sætning: corporlige Straffe ere ikke bestemte for fintfølende Menneker; det er kun Folk, som ikke have Værdfølelse, som ikke uden legemlig Tugt kunne holdes til Orden, der underkastes hine Straffe. Men, hvorledes effectuere en saadan Skjæbne i en almindelig Lov? og bør der ikke sørges for at have Værdfølelsen hos dem, der ikke have den? Føles Trangen til den corporlige Straffs Affastelse ikke, er Trangen desto større*). Lad den Forvorne eller den, der ikke kan holdes til Orden ved andre Straffe end Brygl, werde udstødt af deres Midte, han

*) „Trællen kan være nedsunken i Trældom i den Grad, at han ikke savner Friheden; man kan da vel sige, at Trældommen ikke føles, men kan man sige, at der ikke er Trang til Frihed? Trangen er tværtimod netop desto større“. (Spandet, under Behandlingen af hans Lov om Trodsfrihed i Folketingsloven).

enten vilde forarge ved sin Færd eller ved sit Exempel lede i Fordærvelse. For slige enkelte Individuers Skyld kan man dog ikke lade en i og for sig uhenftgsmæssig, demoraliserende Straf vedblive. Man sammenligne dog ikke Straffe-Exercits, Cachostraf, Bånd- og Brødsstraf og deslige med hin Straf; thi jeg vil haabe, at det skal lykkes mig at godtgjøre, at just den corporlige Straf, ifølge sit særegne Væsen, „fornebrer Mennekestægten“ langt anderledes, end de sidstnævnte Straffearter. Lad os dog ikke overhøre den naturlige Følelser Tilraab eller hvad Historien siger os om, hvorledes man i Mands Minde har anseet det, at faae Hug.

Det kunde muligens ogsaa komme i Betragtning, som Argument for at fjerne den corporlige Straf fra Lovgivningen, at den, naar den anvendes som Disciplinarstraf, staaer Fare for lettere at misbruges end andre Straffe, fordi det er uægteligt, at enkelte Militære have en ganske særdeles Forkjærlighed for denne Straf og Tillid til dens Virkninger, ligesom det heller ikke tør nægtes, at den i større Grad end nogen anden Straf egner sig til at tilfredsstille personlig Animositet og Hævnelyst hos den Overordnede.

At denne Straffeart i den borgerlige Lovgivning anvendes for unge Menneker til en vis Alder, releverer Intet, da den i hin indskrænkede Sphære kun bruges for Forbrydelser *abjectæ indolis*.

Men hvorfor skal overhovedet vor tappre, hæderkronede Krigsmagt være mindre stiftet til at undvære corporlige Straffe end den franske og belgiske Armee, og i den Første have de i lang Tid været affastede endog ved Disciplin-Compagnerne; i den Sidste affastedes de ved en Regeringsbeslutning af 7de Octbr. 1830, der angiver som Grund, at „Straf af Brygl (la bastonnade) er fornærmende (insultante) for Kriegerne og angriber Mennekestets Frihed“ (*attentatoire à la liberté de l'homme*). Heller ikke her anvendes denne Straf paa Disciplinairerne.